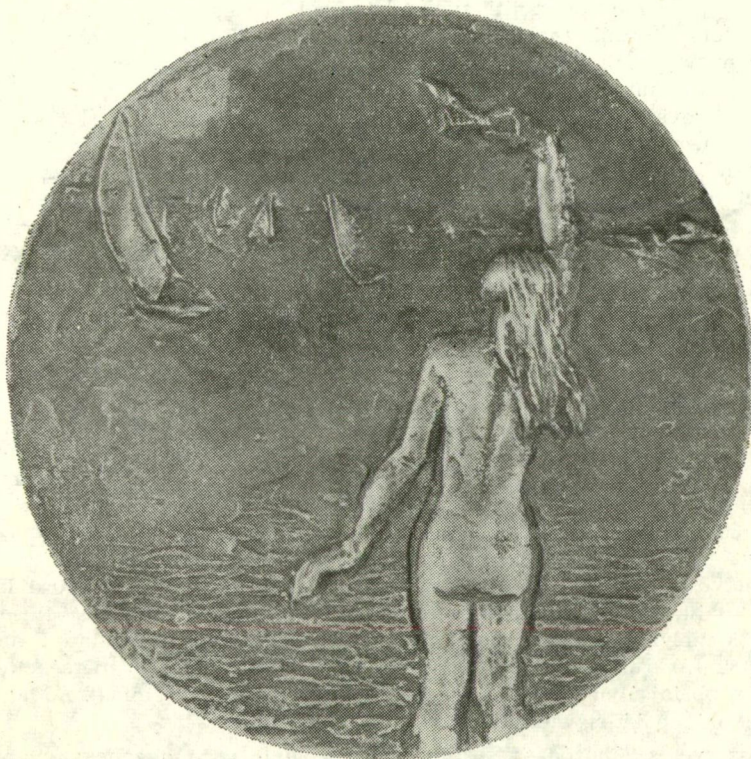

Az e táborba nem tartozó festők (Dombó Lajos, Pólya József, Vecsési Sándor és mások) magányos, tétova útkeresők, a modernebb témák és ábrázolás igényével maradandó képek helyett ebben a környezetben idegenül ható, kirívó munkákkal hívták fel a figyelmet. Valami igazságuk azonban van, mert tudomásul kell vennünk: a népelet napjainkban egyre gyorsuló tempóban alakul át. A mai falura a kúptetős házak, a színesre kóporozott falak, a vaskapuk, a tévéantennák, a modern városi bútorok és ruhák, a motor, sőt az udvaron, színben, garázsban parkoló „taxik” válnak jellemzővé. Csak az öregek házai őrzik a régi paraszti élet és építészet emlékeit, a tanyák eltűnedeznek. Az öregek ragaszkodnak a régi bútorokhoz és eszközkhöz, az öregek viselik a régi öltözetet. A vásárhelyi tárlat legjobb képeiről ezek a házak, tanyák, ezek az öregek tekintenek ránk. Kérdés, hogy nem szegi-e útját előbb-utóbb egy egész vidék művészi fejlődésének az, ha továbbra is a múltjában él és jár?

Három éve Erdei Ferenc az akkori tárlat megnyitójában írta: „... a múlt és annak mai kövületei múlandóak, s a történelem a múlt és a jövőt is magában foglalja.” Most még türelmetlenebbül várjuk, hogyan lesz képes a megújulásra a vásárhelyi hagyomány.

KARDOS JÓZSEF

TÓTH SÁNDOR: VITORLÁSVERSENY